

Det er jo ikke et spørgsmål om penge – pengene kan skaffes – men om vilje. Der er et solidt overskud på statsfinanserne, og alle ved, at det stort set ikke koster ekstra midler at ansætte flere i den offentlige sektor dér, hvor der er behov. Lønudgifterne modsvares stort set af sparede dagpenge og ekstra skatteindtægter.

I forhandlingerne om finansloven, hvor Enhedslisten, i det omfang vi er med, samtidig er garant for, at der ikke sker sociale forringelser, vil vi satse på en ekstra indsats for miljøet, for at fremme den økologiske omstilling, og enhver ved, at skal der gøres noget for miljøet, skal der gøres noget for økologien her i landet, ja, så kan det kun ske sammen med venstrefløjen.

I den forbindelse var jeg da glad for, at statsministeren i sin indledende tale som et af de områder, hvor der kunne tænkes offentlige besparelser, pegede helt eksplicit på forsvarsbudgettet. Det håber jeg ikke var nogen tilfældighed, men tværtimod en meget velovervejet bemærkning fra statsministerens side, og den vil vi i hvert fald tage til os.

De borgerlige partiers knæfald for A.P. Møller-koncernen i forbindelse med pinsepakken var faktisk meget illustrativt til belysning af magtforholdene her i samfundet. For en gangs skyld kan man vel sige, at skibsføreren ikke uden videre bare fik sin vilje. Men det var interessant at se, hvordan de reelle magtforhold i et kapitalistisk samfund pludselig kommer frem til overfladen, når de borgerlige kræfter føler deres privilegier truet. Heldigvis var det ikke sådan, at regeringen i det her tilfælde bare indrettede sig efter skibsførerens diktater.

Vi håber, når regeringen skal gøre status over den forgangne folketingssamling, at man også vil gennemse det synderegister, jeg nu har været igennem i den her tale, og måske komme til det resultat, at der ikke er meget at hente i et samarbejde med Venstre og De Konservative andet end forringelser og tilbagegang, men at det faktisk vil være muligt, hvis man ønsker det, og hvis der er vilje til det, at føre politik på væsentlige punkter sammen med venstrefløjen.

Det er vi i hvert fald rede til, hvis regeringen ønsker det.

Kim Behnke (FP):

Vi har lagt mærke til, at ikke alene statsministeren, men en lang række af hans ressortministre har indstuderet et nyt ordvalg. Hver gang der skal indvies en Storebæltsbro, hver gang man

skal komme med politiske opgørelser, ja, så indleder man med sætningen: Vi kan gøre, og vi gør en forskel. Og man må sige, at det er fuldstændig korrekt. Nyrupregeringerne har gjort en forskel. Nyrupregeringerne har på det seneste vist, at man også fremover vil gøre en forskel.

Man har nemlig aldrig før oplevet siddende regeringer afgive så mange løfter op til folketingsvalg og så hurtigt løbe fra de løfter. Man har aldrig før oplevet en regering først hævde, at den ville give skattelettelser, senere blev det til skatteudligning, og til sidst blev det til skatetestigninger.

Man må sige, at Nyrupregeringerne har formået at gøre en forskel. Vi har nu de sidste åringer for alvor set, hvad det vil sige, når Danmark bliver ledet af en socialdemokratisk regering, og det er efter vores mening bestemt ikke noget at råbe hurra for.

Det burde være sådan, at den dag, vi er af med Poul Nyrup Rasmussens regeringer og der skal skrives danmarkshistorie, bør overskriften være »De brudte løfters regeringer«. Hver gang det trækker op til valg, det være sig kommunalvalg, folketingsvalg eller for den sags skyld afstemninger, folkeafstemninger om EU, ja, så fyldes medierne med løfter. Vælgerne bliver overhældt med valgflask, og på det tidspunkt, hvor sandhedens time melder sig, når forslagene skal fremsættes i Folketinget, når der skal stemmes om tingene, ja, så bliver det ikke til noget alligevel.

Op til folketingsvalget blev de socialdemokratiske kandidater udstyret med et stykke papir under overskriften »Det kan gå to veje: vores vej, deres vej«. I marts 1998 turnerede socialdemokratiske folketingskandidater rundt og holdt foredrag og fortalte om, hvor forfærdeligt det ville blive i Danmark, hvis man fik en borgerlig regering. Der var ingen grænser for, hvor galt det ville gå. Borgerne blev fyldt med trusler, alle mulige urigtige påstande om, hvad en borgerlig regering ville føre af politik. Og så kom forløsningen: Hvis bare man stemte på Socialdemokratiet, ville partiet være garanten for, at alle disse ulykkeligheder ikke ville ske fyldest.

Man fortalte den danske befolkning, at hvis man stemte på en borgerlig regering, ville huslejerne eksplodere. Ja, man misbrugte oven i købet kammerateriet til at tømme boliglejernes konti for de opsparede midler og indrykkede annoncer i 40 mio. kr.-klassen i dagbladene og